

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: G2021/27-GP2020/27

Rep. nr. G2021/27-GP2020/27

7 december 2021

**REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG
TE GRONINGEN**

Beslissing op de klacht van:

A, in hoedanigheid van lid Raad van Bestuur B,
klager,
gevestigd te C,
gemachtigde: D, werkzaam bij B

tegen

E, GZ-psycholoog, destijds werkzaam te C,
beklaagde,
gemachtigde: mr. J.F.H. Terpstra.

1. Verloop van de procedure

Het college heeft kennisgenomen van de volgende stukken:

- het klaagschrift van 16 december 2020; ingekomen op 22 december 2020;
- het verweerschrift van 9 maart 2021;
- brieven van klager van 9 juni 2021 en 7 juli 2021.

De klacht is behandeld ter openbare zitting van 29 oktober 2021.

2. Vaststaande feiten

2.1 Voor de beoordeling van de klacht gaat het college uit van de volgende feiten. Beklaagde werkte bij B als GZ-psycholoog. Op 29 juni 2021 heeft beklagde bij haar leidinggevende gemeld dat zij verliefde gevoelens had voor een mannelijke cliënt van 18 jaar, die zij behandelde. De cliënt was vijf keer bij haar thuis geweest. De vijfde keer hebben zij gezoend.

2.2 De behandelrelatie tussen beklagde en de cliënt is na de melding per direct geëindigd, beklagde is op non-actief gesteld en haar arbeidsovereenkomst is geëindigd met een vaststellingsovereenkomst.

2.3 Klager heeft een melding bij de Inspectie voor de Gezondheidszorg en Jeugd gedaan, waarna een intern onderzoek is uitgevoerd. Klager heeft de uitkomst van dit onderzoek onderschreven en geoordeeld *“dat beklagde haar professionele grenzen heeft overschreden, wetende dat zij verkeerd handelde. Beklaagde heeft haar eigen behoefte aan geluk voorop gezet en de cliënt schade berokkend door zijn kwetsbaarheid niet mee te wegen. Zij heeft bewust met niemand over haar gevoelens gesproken en de behandelrelatie met deze cliënt (op ongebruikelijke wijze voor de forensische jeugdpsychiatrie) voortgezet. Door met niemand over (de ontwikkeling van) haar verliefdheid te spreken, heeft zij zich onvoldoende transparant en toetsbaar opgesteld.”*

2.4 Klager en beklagde conformeren zich aan het oordeel van het college.

3. De klacht

De klacht luidt – zakelijk weergegeven – als volgt.

4. Het verweer

Beklaagde erkent -kort samengevat- dat zij geen professionele distantie heeft betracht ten aanzien van een van haar cliënten en dat zij daarmee de richtlijn heeft overschreden. Zij betreurt dat ten zeerste en zij had de cliënt – als dat was toegestaan – daarvoor haar excuses willen aanbieden. Er was geen sprake van een ontwikkeling van verliefdheid, maar zij werd plotseling overvallen door gevoelens van verliefdheid. Als achtergrond voor het gebeuren wijst zij erop dat zij zich in die tijd in een moeilijke privésituatie bevond die voor haar op meerdere vlakken zeer traumatisch was, en die deels ook nu nog voortduurt. Daar bovenop werd haar werk in die tijd bemoeilijkt door de doorwerking van de COVID-19 maatregelen op het contact met collegae en op de wijze van behandelen en de manier waarop de bewuste cliënt zich toen opstelde. Beklaagde heeft het incident direct bij haar leidinggevende gemeld, heeft zich eigener beweging aangemeld voor therapie en zij heeft zich neergelegd bij de daarop volgende arbeidsrechtelijke consequentie van ontslag.

5. Beoordeling van de klacht

Toetsingskader

5.1

Het college wijst er allereerst op dat het er bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

5.2

Beklaagde erkent dat zij grensoverschrijdend gehandeld heeft en dat zij niet gehandeld heeft zoals van een redelijk handelend GZ-psycholoog verwacht mag worden. Beklaagde is overvallen door haar verliefde gevoelens en heeft haar professionele distantie uit het oog verloren. Zij betreurt dit in ernstige mate en legt zich neer bij een eventuele maatregel.

5.3 Het college heeft begrip voor de moeilijke privé omstandigheden van beklagde waaronder de situatie dat haar dochtertje tengevolge van een ernstige stoornis vroegtijdig zal overlijden. Klaagster heeft verklaard dat haar collegae daarvan op de hoogte waren, maar mede ten gevolge van het COVID-19 virus was het contact met collega's minimaal. De collegiale intervisie was anders dan voor het COVID-19 virus. Vanwege COVID had beklagde geen 'live' contact met haar collega's en werkgever, zodat deze niet hebben kunnen zien dat het niet goed met beklagde ging. Contact via beeldscherm is nu eenmaal anders dan 'live' contact. Als COVID er niet was geweest, had het voor de hand gelegen dat collegae en/of haar werkgever hadden gezien, dat het niet goed met haar ging en haar tegen zichzelf kunnen beschermen, bijvoorbeeld door haar ertoe te bewegen een tijd verlof te nemen. Beklaagde was, vanwege haar persoonlijke omstandigheden, achteraf bezien niet in staat om haar werk uit te oefenen en niet in staat om zelf te beslissen of ze kon werken. Cliënten werden zoveel mogelijk digitaal behandeld. Bij deze cliënt werkte dat niet. Het opbouwen van vertrouwen was uitermate lastig. Beklaagde kon hem niet thuis bezoeken en wandelen wilde hij niet. Een van de opties die wel werkte was om een eindje te gaan rijden en in de auto met hem te praten. Zij erkent dat zij deze werkwijze met haar collegae en/of leidinggevende had moeten bespreken.

5.4 Beklaagde heeft, nadat zij met cliënt gezoend had, dit direct gemeld bij haar leidinggevende. Beklaagde heeft zich direct aangemeld voor therapie om ook voor zichzelf te doorgronden hoe deze professionele misstap haar heeft kunnen gebeuren en is nog steeds onder behandeling. Zij ziet in dat zij in een periode dat het niet goed met haar ging de consequenties daarvan niet heeft overzien en ten onrechte heeft gedacht dat het zou helpen om te blijven werken. De bezoeken van cliënt bij haar thuis pasten niet bij de behandeling. Toen zij merkte dat zij zich tot hem voelde aangetrokken, had zij direct over haar gevoelens met haar collegae en/of leidinggevende moeten communiceren. In overleg had ze dan het behandelcontact gepast kunnen beëindigen. Beklaagde ligt wakker van wat er gebeurd is en maakt

zich zorgen om de consequenties voor de cliënt. Zij werkt op dit moment niet. Het college acht beide klachtonderdelen gegrond.

De maatregel

5.5

De ernst van de verweten gedragingen rechtvaardigt als uitgangspunt een zware maatregel, waarbij tenminste een voorwaardelijke schorsing voor de hand ligt. Bij het opleggen van een passende maatregel moeten naar het oordeel van het college echter alle omstandigheden meewegen waaronder in hoeverre beklagde inzicht heeft getoond in haar handelen en hoe groot het risico op herhaling is. Het college overweegt als volgt.

Beklaagde heeft in het verweerschrift en ter zitting volmondig erkend dat ze fout gehandeld heeft en dat de verantwoordelijkheid voor de gebeurtenissen volledig bij haar ligt. Daarnaast heeft beklagde vanaf juni 2020 tot heden meerdere stappen gezet (zie 5.4) die blijk geven van reflecterend vermogen en de wil om zich verder te blijven ontwikkelen. Verder heeft beklagde ter zitting inzicht getoond in het foutieve van haar handelen en daarin een oprechte indruk gemaakt. Het college heeft daarmee de overtuiging gekregen dat beklagde inzicht heeft gekregen in de onjuistheid van het haar verweten handelen. Beklaagde is nog altijd in therapie. Zij is niet eerder in aanraking geweest met de tuchtrechter.

Beklaagde heeft weliswaar niet onmiddellijk na het ontstaan van verliefde gevoelens maar wel snel daarna geheel uit eigen beweging volledige openheid van zaken aan haar werkgever gegeven en de consequenties aanvaard van haar handelen.

Beklaagde onderkent dat zij op dit moment niet in staat is in de GGZ te werken en dat ambiert zij voorlopig ook niet. Het risico op herhaling van het gewraakte handelen acht het college zeer gering.

6. Slotsom

Alles overwegende, is het college van oordeel dat volstaan kan worden met de oplegging van een berisping als passende maatregel.

7. Beslissing

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Groningen:

Aldus gegeven door:

A.H. Margadant, voorzitter;

W.R. Kastelein, lid-jurist;

S. Jorna, lid-beroepsgenoot;

G.G.A. Schuitemaker, lid-beroepsgenoot;

Th.A.M. Deenen, lid-beroepsgenoot;

bijgestaan door Y.M.C. Bouman, secretaris,

De secretaris:
voorzitter:

De

Tegen deze beslissing kan in de volgende gevallen schriftelijk beroep worden ingesteld bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:

U moet het beroepschrift richten aan het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, maar opsturen naar de secretaris van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Groningen. Daar moet het zijn ontvangen binnen zes weken nadat de beslissing aan u is verstuurd.

Als u beroep instelt, moet u € 50,- griffierecht betalen aan het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. U ontvangt hierover bericht. Als u geheel of gedeeltelijk in het gelijk wordt gesteld, wordt het griffierecht aan u terugbetaald.